Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостзах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

На засїданю сойму з дня 8 с. м. явило ся 125 послів, а по відчитаню петиций, котрих до того часу наспіло 2146, обняв предсїдательство Палати Є. Ем. Кард. Сембратович а Є. Ексц. п. Маршалок ґр. Ст. Баденї заняв місце в лавах посольских. Перед приступленєм до порядку дневного зажадав п. Маршалок ґр. Станїслав Баденї голосу і пригадавши ухвалу сойму з 9 лютого 1895, поручаючу Видїлови краєвому, щоби предложив внесеня, котрих цїлию буде почтити ювилей панованя нашого Монарха, сказав, щоби Видїл краєвий предкладає внесеня, котрі би дали можність сповненя давної гадки, а то, що Наймяcн. Пан мав в нашім краю резиденцию, в котрій би хоч хвилево міг перебувати. Тою резиденциею міг би бути королївский замок на Вавели (в Кракові). — Формальні внесеня, які Видїл краєвий предкладає, суть слїдуючі!

Вис. Сойм зволит ухвалити: Щоби почтити ювилей 50-лїтного панованя Наймил. Цїсаря і Короля Франц Йосифа I. Сойм краєвий постановляє: 1) Вибудувати в Кракові коштом краю на власність ц. і к. Скарбу войскового нові будинки і заведеня для ц. і к. войска, а то в тих розмірах, яких потреба для теперішної залоги і заведень войскових, поміщених в забудованях замкових на Вавели. По повнім опорожненю в той спосіб Вавелю зложить Сойм у стіп Трону нову просьбу, щоби Наймяcн. Пан зволив обняти в своє посїданє вавельский замок. Заразом буде Сойм визначувати що року в буджетї відповідну суму на відбудованє замку королївского на Вавели. — 2) Поручає ся Видїлови краєвому, щоби в цїли виконаня повисшої ухвали, поробив безпроволочно потрібні кроки так, щоби будова нових будинків войскових в 1898 р. розпочала ся і щоби предложив при прелїмінари на рік 1898 відповідні внесеня фінансові.

Маю глубоке переконанє — говорив бесїдник дальше — що ухвалене тих внесень край цїлий повитає з радостию, а тепер прошу, щоби Вис. Палата так однодушно зволила ухвалити, як однодушні і однозгідні суть в цїлім краю чувства вдячности, вірности і любови для нашого Наймилост. Цїсаря і Короля, котрого 50-лїтний ювилей сим дїлом хочемо почтити. — Під взглядом формальним прошу, щоби Вис. Палата признала то внесенє пильним, а відтак зараз зволила єго ухвалити.

Пос. Окуневский заявив іменем власним, що буде голосувати против сего внесеня і опустив своє місце. Є. Ем. Кард. Сембратович піддав повисше пильне внесенє під голосованє і сконстатував, що ухвала запала однодушно. (Грімкі оплески в цїлій Палатї).

З порядку дневного наступило перше читанє внесеня пос. Малаховского в справі права для громади міста Львова побирати оплати від перенесеня недвижимостий і від спадщин в користь місцевого фонду убогих. Внесенє передано комісиї громадскій.

Чи грецко-турецка війна?

Велику несподїванку принесли вчерашні і нинїшні телеґрами з Атин, хоч може лиш несподїванку для тих, що не люблять чи не уміють річ брати з природного становища розвою подій. Як би на потверджене того, що ми оногди написали о відносинах Грециї до Крети, можемо тепер покликати ся на слїдуючі вісти:

Кн. Юрий грецкий відплив в ночи з середи на четвер з фльотилею, зложеною з шести торпедовців до Крети. Мимо пізної пори зібрала ся на улицях Атин величезна товпа людий і зробила відїзджаючому князеви ентузиястичну овацию. Кажуть, фльотиля одержала приказ старати ся всїлякими способами не допустити турецке войско на Крету. Кн. Юрий попращав ся дуже сердечно з родиною королївскою. Король і наслїдник престола відвели князя аж на дворець.

Грециа вислала до держав ноту, в котрій заявила, що в виду обовязків своїх супротив християньскої людности тої самої крови, походженя і віри не може позістати пасивним сьвідком подій на Кретї.

На запитанє в палатї послів заявив Делїяніс, що не може сказати, які приказя одержала фльотиля і яка єї задача. Які би й не настали відносини, Грециа не допустить до того, щоби турецке войско висалано на Крету.

Нинїшні телеґрами з Атин доносять знову: Друга фльотиля зложена з чотирох торпедовців відплила до Крети. Рівночасно лагодять ся полки до відходу на границю. Палата послів ухвалила 500.000 драхм для кретийских втїкачів.

З Берлина доносять: Грецка виправа зробила в тутешних кругах политичних дуже прикре вражінє, але мимо того гадають, що до війни межи Грециєю а Туреччиною не прийде. Берлиньска праса єсть однакож иншого погляду і каже, що задачею дипльоматиї єсть тепер о скілько можна зльокалїзувати війну межи Грециєю а Туреччиною.

---

19)

Послїдний з Могіканів.

(Повість Джемса Фенїмора Купера).

(Дальше)

Гевард, взявши ся трохи на лїво, а відтак знову на право, гадав, що вже уйшов з половину дороги, до форту, коли не дальше як на двайцять стіп перед ними відозвав ся голос:

— Qui va là? [1])

— Ідїть дальше! — шепнув Соколине Око, виминаючи знову трохи на лїво.

— C' est moi — відповів Гевард.

— Bête! Qui: moi?

— Un ami de la France.

— Tu m'as plus l'air d'un ennemi! Arrête! — Non? — Feu, camarades, feu!

В тій же хвили гримнуло пятьдесять вистрілів з мускетів, але на щастє хибивши цїли. Але оклик „Стріляйте!“ повторив ся і було виразно чути, як видано приказ до гоненя та в одній хвили цїла рівнина зароїла ся від войска.

— Живо, друже, живо — шепнув Гевард — бо розходить ся о ваше і наше житє!

Але Соколине Око, змінюючи часто напрям, серед густої мраки збив ся таки направду з дороги і на нещастє дув вже той вітер, що мав показувати дорогу, не з лївого боку лиця, але таки з обох.

Доокола них чути було раз по раз крики, проклони та вистріли з мускетів. Нараз заблисло, мрака хмарами збила ся в гору і вистріли пушок загриміли по долинї.

— То з форту стрілили! — відозвав ся Соколине Око і як стій кинув ся в ту сторону — а ми як слїпі гнали до лїса просто під ніж Маквам!

Гевард рад був з того, що Ункас взяв Кору попід руку, бо міг вже помагати лиш самій Алїсиї, через що обі дївчини могли скорше поступати. Здавало ся, що гонять туй за ними і була обава, що готові взяти їх кождої хвилї в неволю.

— Не давати пардону тим злодюгам! — відозвав ся хтось з тих, що гонили за ними і була абава, що готові взяти їх кождої хвилї в неволю.

— Не давати пардону тим злодюгам! — відозвав ся хтось з тих, що гонили за ними, по француски.

— Стійте разом! Держіть ся добре! — відозвав ся хтось саме перед ними, видаючи прикази. — Заждіть, аж побачите неприятеля, а тогди летїть через цїлу рівнину!

— Тату! Тату! — крикнула одна з дївчат серед мраки на весь голос. — То я, Алїсия, тай Кора? Ратуйте свої доньки!

— Стійте, бійтесь Бога, стійте! — крикнув той сам голос як би в смертельній муцї. — То мої дїти! Бог вернув менї їх назад! Живо, отвирайте випадову браму — біжіть! Але не стріляйте, щоб не убили менї моїх любих діточок! Відганяйте француські собаки баґнетеми!

Гевард почув, як заскрипіли завіси, побіг в ту сторону і побачив, як брамою виходив ряд червоних вояків, пізнав свій власний баталїон, станув на єго чолї, і в одній хвили прогнав своїх гонителів.

Кора і Алїсия стояли через хвильку як би остовпілі, коли їх Гевард так нагло покинув; але заким ще могли промовити одно слова, ба, хоч би лиш щось подумати, як вже припав до них сивий чоловік у войсковім мундурі, пригорнув їх до свого серця, а рісні сльози покотили ся по єго лици, коли з визначним шкотским наголосом промовив отсї слова: Слава-ж тобі, Боже, за твою ласку! Тепер вже нехай діє ся, що хоче, слуга твій готов!

Глава пятнайцята.

Слїдуючі дни минали серед недостатку, замішаня і небезпечностий облоги, до котрої взяв ся з цїлою силою противник, против приступу котрого, Менро, командант кріпости „Вільгельм Генрих“ не мав достаточної сили.

---

[1]) Кі ва ля? — Хто іде там? — С'е моа — то я. — Бет! Кі: моа? — Бестие! Хто: я? — Ен амі де ля Франс — приятель Франциї. — Ті м'а плї ль'ер д'ен еннемі — ти виглядаєш менї більше на ворога. — Аррет! — стій! — Фи! — огню! (стріляй!)

До Berl. Tagebl. доносять з Петербурга, що там говорять голосно о намірах Росиї окупувати Туреччину. Мали вже видати відповідні розпорядженя, а войскові приготовленя вже давно пороблено.

В париских кругах дипльоматичних кажуть, що Туреччина на провокацию Греціи відповість войсковою демонстрациєю на границі Тесалії. Держави повинні лишити Туреччині свобідну руку.

Амбасадор турецкий у Відни заявив, що коли би Греция хотіла забрати Крету, то Туреччина старала би ся перешкодити тому всїлякими способами.

З Атин доносять до льондоньскої ґазети Times, що вислане грецкої фльоти наступило на вість, що турецкі торпедовці відплили з Дарданелїв на Крету.

Новинки.

Львів дня 12-го лютого 1897.

— **Іменованя.** П. Президент міністрів іменував ад'юнктів будівництва: Леоп. Ґольдмана, Ад. Топольницкого, Володисл. Срочиньского, Володим. Обертиньского, Григ. Пежаньского і Ник. Тминьского інжинерами.

— **Є. Е. п. Міністер для Галичини** др. Едв. Рітнер приїхав передвчера на кілька днів до Львова. На двірци повитав п. Міністра Є. Е. п. Намістник і представителї властий державних, автономічних і университету.

— **Еміґрация до Канади** показала ся дуже некористною для нашего люду. Переселенцї з Галичини жалують ся па великі морози і сильні приморозки вже в серпни, котрі в богато околицях знищили на пни дозріваюче збіже. Зарібків нема в зимі жадних, а межи біднїйшими переселенцями панує крайна нужда. Богато з них переносить ся до Сполучених Держав, Техасу і т. д., але і там нема для них добра. Судьба тих переселенцїв, що не мають готівки, така нещаслива, що приводить їх до розпуки.

— **З причини снїжних заметий** здержано рух всїх поїздів па коломийских льокальних шляхах і на шляху Тернопіль-Копичинцї.

— **Лови на даху.** З арешту войскового в Перемишли утік ві второк засуджений на тяжку вязницю вояк і сховав ся на даху будинку, звідки не хотів зійти. Прикликано огневу сторожу і коминарів. Коминарі вилізли на дах, а з долини обливано арештанта водою з сикавки. Вкінци удало ся коминареви звязати втїкачеви руки і силою знести его з даху.

— **На кару смерти** засудив краківский трибунал 22-лїтного Франца Кумалю і 31-лїтну Анну Робакову, котрі в жовтни м. р. убили відступно чоловіка Робакової, а самі хотїли побрати ся. Убитий був зелїзничим будником, а Кумаля его помічником.

— **Дикі в Бразилії вирізали Русинів!** Хто читає повість „Послїдний з Моґіканів", яку тепер подаємо в нашім фейлетонї, може мати понятє, що можуть дикі в Америцї. Але коли нашї селяни в краю довідують ся того лиш з повісти, то їх братя і сестри та свояки зазнали того в грудни таки самі на собі. Ото насиіла вість, що в грудни мин. року напали в Бразилії дикі Індияни, звані Ботокудами або Буграми на оселю галицких Русинів Моемі, в кольонії Люцена, спалили зовсїм цїле село і убили при тім в страшний спосіб 19 людий а 2 тяжко покалїчили. Одну жінку кинули разом з дитиною в огонь. Кольонїсти з других сїл пустились в погоню за Ботокудами, здогонили їх в лїсї коло Моемі і убили 40 дикунів. Після справозданя ц. к. австрийского конзуля в Паранї, погибли від дикунів отсї особи: Настя Купецка з двоіма дїтьми з Туринки, в жовківскім повітї; Софія і Франка Козїр та Мария Киселевска з одною дитиною з Кіндратова, в жовківскім повітї; Михайло Сковрона з жінкою і двоіма дїтьми з Сїлця Белского, в сокальскім повітї; Микола Михалюк і его жінка з Борцович, в перемишляньскім повітї; Маланка Крохмальна з дитиною з Дунаева, в перемишляньскім повітї (еї і дитину кинули дикуни живцем в огонь); Анна Дудка з Куровича, в перемишляньскім повітї; Йосиф Біль і его жінка з Богданівки, в золочівскім повітї і одна дитина Івана Мартинова з Білковець, в золочівскім повітї. Сам Мартинів і один син Михайла Біля тяжко ранені.

— **Смерть від чаду.** При ул. Чарнецкого ч. 26 у Львові напалила в печи жінка возьного з асекурациї краківскої Павлюка і загкавши комин пішла до міста, та лишила дома четверо дїтий. Коли вернула до дому, застала там дим і загар, а дїти лежали на земли без признаків житя. Візвана стация ратункова привернула троє дїтий до житя, але найстарший, 8-лїтний хлопець, мимо всяких заходів став жертвою нещастної пригоди.

— **Дивачки.** Цїлий Відень заінтересував ся дуже оріґінальною историєю двох сестер. Старі панни, одна 55, друга 48 лїт, жили цїлком окремішно з собою і так уникали людий, що навіть їджене подавано їм через отвір в дверях. Цїлий спосіб їх житя був дуже ощадний, так, що люди гадали, що сестри ті мусять бути бідними. Недавно померла одна з тих сестер. Позістала при житю рішила ся ледво третого дня дати знати відповідній власти о смерти своєї сестри. Лїкар сконстатував запалене легких, яко причину смерти. Хороба тягнула ся довгий час, а скінчила ся смертю, з браку помочи лїкарскої. Можна було судити, що недостаток еї до того змушував. Но якже зуміли ся люди, коли побачили величавий похорон. В коротці померла і друга сестра, а коли перетрясено помешкане, знайдено під ліжком в старім чоботї много срібної і золотої монети, а в столику велике число банкнотів і купонів на суму 15.000 зр. Покійниці не полишили завіщаня, протоє маєток їх унаслїдив державний скарб.

Телеґрами.

Берлин 12 лютого. Цїсар нїмецкий іменував Найдост. Архікн. Оттона ґенерал-майором і надав ему ордер чорного орла.

Рим 12 лютого. Король принимав на авдиєнциї адмірала Капеваро, котрий від'їхав опісля до Неаполя, щоби там обняти команду над першою дивизиєю фльоти, котра відпливає на Всхід.

Льондон 12 лютого. Після вісти з Атин лагодить кретийский комітет центральний велику акцию в справі кретийскій. 600 збройних Кретийцїв відплило вчера вечером на Крету.

Переписка зі всїми і для всїх.

Мащак Йосиф в Новос.: 1) Що-до виробу цеґол з піску і вапна, то можемо Вам тепер донести, що в Нїмеччинї виробляють в тих сторонах, де нема глини, того рода цеґли, що до виробу 1000 цеґол беруть на 1 кубічний метер піску 3 десятих частий кубічного метра негашеного вапна або цементу, мішають разом і розробляють з водою на густу масу, з котрої відтак роблять цеґли. Пісок мусить бути острозернистий, не дуже мілкий. — 2) Що-до машин до просованя цеґли, то можемо Вам поки що лиш то сказати, що суть парові машини, машини до кінної роботи і ручні. Машина до виробу цеґли може виробляти і дахівки або порожні цеґли і дренові рури; тогди змінює ся в нїй лиш еї конець. Того рода найлїпші машини виробляють: Шлїкайзен в Берлинї (C. Schlickeysen) і Ґроке (Grokc) в Мерзебурзї. Більше поки що не можемо Вам донести, бо не могли ще розвідати. Не маємо так відповідного часу, щоби о все можна розпитати, і хоч ми кілька разів ходили до одного з найбільших тутешних фабрикантів, не мали ще нагоди поговорити з ним об тім. Дайте нам знати, о яку машину Вам би головно розходило ся, чи о кінну, чи ручну? — **Г. Кортес з Т.:** Того ми не чули і не знаємо, щоби хтось пив нафту (!) задля слабости на легкі. Нафта, яко лїк на легкі, не має нїякого значіня. Може бути, що хтось

Здавало ся, що ґенерал Вібб, котрий стояв безчинно з своєю армією над берегами Гудзона, призабув зовсїм на клопіт свого товариша.

Монкальм наповнив цїлий лїс перед фортом своїми дикунами, котрих крики і воєнне вите доходило аж до анґлїйского табору, а від котрого людем тут аж кров стигла в жилах, бо они готові були уважати дїйстну небезпечність за ще більшу лиш від самого страху який їх брав.

Не так дїяло ся з тими, що були замкнені у фортї. Комендант додавав їм відваги і заохочував власним приміром, отже они держали ся відважно навіть в так страшнім положеню та піддержували свою давну славу з такою енерґією, що то робило повну честь войсковому характерови їх команданта.

Французкий ґенерал занедбав обсадити войском поблизькі гори, з вершків котрих можна було обложених без найменшого труду знищити, на що в часах новійшого способу веденя війни певно нїхто би не забув.

Той якийсь страх перед горбами, або лїпше сказавши, обаву трудів і праці, щоби на них вилїзти, можна було сьміло назвати головною слабою стороною тодїшного способу веденя війни. Она мала свою причину в дуже простім способі веденя війни з Індиянами, при котрім не було кріпостий та й артилерия була майже не потрібна.

Подорожний, котрий би тепер через ті сторони, котрі ми тут описали, їхав возом, чи то лиш для розривки, чи за якимись орудками, нехай не думає, що его предки так само легко їздили по тих горбах. Вже само щасливе перевезене якоїсь пушки уважало ся мало що не за побіду.

Злі впливи такого нещасливого положеня допікали дуже Менро'ви, котрий мусів боронити форту. Хоч его противники не обсадили гір, то все-таки уставили свої батериї на долини та й зручно і сильно стріляли з них.

Против такого нападу не могли обложені поставити нїчого, як хиба поспішні і недостаточні приготовленя до кріпости в пустарі, ту велику воду, яка тягнула ся аж до Канади, але не могла принести помочи якогось приятеля, хиба ще лиш прокладала дорогу неприятелеви, котрий знаходив ся в догіднїйшім положеню.

Було то пятого дня облоги, по полудни, а четвертого з тої пори, коли прибув майор Гевард, коли він користаючи з хвилевого спокою пустив ся до шанців, щоби подивити ся на поступи облоги.

Вечер був пречудно сьвіжий і тихий, а вітер від сторони води дуже покріпляючий. Здавало ся, як би в хвили, коли пушки перестали гриміти та й карабіни притихли, навіть природа користала з того та прибирала найлагіднїйший, найбільше чаруючий вид. Проміне сонця, якби золотом обливало всю сцену, а гори витали зеленю та милим запахом, малі вечірні хмарки гнали по небі, мов би одна другу здоганяли.

Сцена була тиха, але заразом і оживлена. Все, що належало до природи, було лагідне або величаве, а ті части, що залежали від примхи або від підприємчивости чоловіка, представляли притягаючий вид.

Два прапори повівали у воздусї, один на шанцях кріпости, другий на висунених наперед батериях облягаючих; були то ознаки застановленя борби, котре, як було видко, зробило конець не лиш дїлам але й ворожим чувствам воюючих.

Сотки веселих, легкодушних Французів забавляли ся над берегом, саме під грізними але замовклими пушками кріпости, а їх голосні жарти і сьміхи доходили аж до валів.

Тут і там розложивша ся на земли компанія засьпівала якусь воєнну пісню, або завела танець, коло котрого зібрали ся гурмою чорні дикуни і з дивом ему приглядали ся. Словом все виглядало далеко скорше на день загальної радости, як на хвильку спочинку серед кровавої, жадної мести війни.

Гевард споглядав задуманий на ту оживлену ріжнородностию сцену, коли якісь надходячі кроки звернули его увагу на насип перед згаданою повисше випадовою брамою. Під-

видів у когось креозот, або чув про него, і взяв его за нафту. Креозот робить ся з мази (догтю) з букового дерева і уживає ся яко лік в хоробах легкових, але его можна уживати лиш за порадою лікаря. Як би то була тота „нафта“, котру маєте на думці, то єї можна би дістати не лиш в Тернополи, але в першій ліпшій аптиці, скоро лікар виставить рецепту. Креозот (котрий в малій скількости знаходить ся також в димі і головно причиняє ся до вуджeня мяса) має то до себе, що хоронить від гнилі і в тім его лічнича сила. — **Ґ. Цімер в Завалові:** Ви нас питали, чи сего року буде, а ми Вам відповіли, що ні. Тогди річ стояла так, що ніхто ще не міг знати, чи взагалі в Завалові буде суд, бо ще важило ся; були голоси за Горожанкою. Тепер діло таю стоїть: сеї середи (10 с. м.) ухвалила соймова комісия правнича, що в Завалові має бути суд; отже в засаді вже порішено, суд буде. Але чи ще сего року, того Вам ніхто на певно сказати не може. Розходить ся між иншим і о то, чи вже сего року буде відповідний будинок. — **Добош в Станіславові:** Ви питаєте, чи правда, що руский язик (званий в Росиї українським або малоруским) єсть для всіх Славян найзрозумільшим, а на доказ того наводите, що свого часу в Болгариї не могли ані Росияни, ані Поляки в росийскім войску так легко порозуміти ся з Болгарами, як козаки Русини; дальше, що студенти Русини у Відни дуже легко порозуміють ся з другими славяньскими студентами. З того приходите до того висновку, що Русини-Українці повинні задля народної гордости і тої прикмети свого язика, стерегти свою народну мову, як ока в голові, бо хто знає, чи їх не жде верховодство в Славяньщині. — Ми на то можемо Вам ось що відповісти: На Ваше питанє чи правда? — скажемо, що й правда, але й не зовсім. Правда, длятого, що — як то признасть кождий язикослов — руский язик в ґрупі всхідних Славян зберіг ще найчистійші і найповнійші форми давної славяньскої мови і дух тої мови в ній ще жиє, підчас коли другі народи славяньскі так вже перемішали ся з чужими елементами, що дух давної славяньскости затер ся і виробились нацioнальні мови, котрі від первістної славяньскої вже дуже відбігли. Поляки н. пр. тратять вже слух для звука h i ch (hodowca chodowca), Росияни так само мішають звуки ґ і г і т. п. З тої причини Русин може далеко скорше і лекше вслухати ся в первістки якої небудь иншої славяньскої мови і єї зрозуміти. Звідси також походить, що Русинови друга славяньска мова не буде ніколи здавати ся сьмішною або поганою, коли на відворот, в першім ряді у Поляків і Росиян діє ся инакше. З другої же знов сторони, другі славяньскі язики, в сім случаю н. пр. польский і росийский, мають таке множество чужих слів, латиньских, німецких, францускиx, голяндських, анґлійских, татарских і т. д., що через то бувають Русинови немало трудні до зрозуміня. Порівнайте н. пр. warkocz (з німецкого Haarzopf; руске слово „коса“ для Поляка погане), żegnać się, (segnen), pacierz (paternoster) і множество инших. Або татарско-росийскі: кирпіч, чемодан, караул, карандаш і т. п., штоф, дюйм, фут і т. д. Дальше треба й то сказати, що руско-український язик єсть незвичайно богатий в слова і вислови, до чого причиняють ся дуже богато его численні говори, а ріжнородність в акценті надає єму великої милозвучности, так, що він в сьпіві, як то признають всї наукові поваги, стоїть на рівні з італіяньским. Руско-український язик має отже всї услівя до як найкрасшого розвою, а що і само руско-україньске племя безперечно належить до найздібнійших в Европі (оно доставило н. пр. як Полякам так і Росиянам многих найздібнійших учених і писателів та славних мужів), що же до глубокости мисленя і витревалости в роботі моглоби дорівнати Німцям, то і руско-україньский язик, его література і его наукова творчість могла би колись станути дуже високо, коби лиш не єго нещаслива славяньска — лінь і байдужність. Та лінь і байдужність суть найбільшою причиною упадку руского народу. Що-до верховодства в Славяньщині, то о скілько знаємо свій нарід, таких претенсий у него нема. Ті, що сотками літ гнули карки, трудно навіть, щоби о тім думали; але они повинні любити і шанувати та розвивати свою рідну мову длятого, щоби бодай всїм поодиноким людем було лекше жити і щоби могли піднести ся з морального і материяльного упадку. — **Ів. Тисм. в Біл.:** То ви хочете, щоби ми за других відповідали? Видко, що то було на весїлю, коли ви там таке урадили. Треба би тих людий спитати, нехай би они відповіли. Ми можемо лиш тілько сказати: Не всї люди в одній громаді бувають честні. А коли знайде ся один або другий ледащо, то годі цїлу громаду винувати. Кождий повинен своє любити і свого щиро держати ся, а чуже шанувати. Але вибачте; тут і ті одиниці, про котрі говорите, також винуваті. Як би они учили ся, образували ся, знали свою гідність і самі себе шанували, то вже тим самим змусили би других, щоби ними ніхто не бридив ся. Нині кождий господар, хоч би й найбіднійший, собі пан, а чому він того не знає, чому не хоче, чи не може знати? Бо не має сьвідомости того, бо не має науки, не має виховання, не має образованя. Тут не поможе стогнанє та нарікане, але треба працювати в тім напрямі. Ми цікаві, чи Ви й нас зачисляєте до тих, що бридять ся. Ану-ко будьте ласкаві та напишіть, нехай знаємо. — **Безіменному на почту Сокаль:** Мабуть чи переписка Т. Пр. в С. не зробила так, як в приповідці „Удар в стіл, то ножиці відозвуть ся“. А чому Ви коли такі розумні, не поставили свого імени під своє письмо? Не мали відваги? Ховаєте ся в мишачу нору? А прецї то нічого злого, що Ви написали. Що не конче мудро, то инша річ — бо Ви добре не розважили всего, не подумали глубше. А як Ви гадаєте, чи ми учимо, щоби ніхто не дбав про себе? А дивіть ся, кілько ми вже рад подавали і подаємо, як хто має дбати про себе! А були вже й такі, що на тім дуже добре вийшли, та ще й дякували нам. Можемо Вам навіть показати письма. Ми хочемо лиш, щоби до борби не ставати голіруч, а в повній і доброй зброї. Отже на Вашу думку було би лїпше, як би ми того не робили? Вам не сподобалось то, що ми о вічах написали. Ну гаразд! Не читайте-ж нашої ґазети, не слухайте нашої ради, робіть як самі знаєте, але будьте ласкаві не втиркайте ся до нас. Ми Вам не боронимо ходити на віча і не маємо до того права, а Ви не бороніть нам так писати, як ми думаємо, бо також не маєте до того права. Згода? А може Вам знову форма не сподобає ся — то вибачайте, не ґнївайте ся; як би Ви знали ся на формі, то і знали би що: „Яне помагай Біг, таке Бог дай здоровля!“ — **А. М. в Л.:** Шкода, що Ви, маючи 4 кляси ґімназ. так занедбали ся. Такого місця, як жадаєте, у Львові не знайдете? Треба конче шукати щось иншого. Напишіть, кілько Вам літ. Ми би радили Вам піти на практику купецку або книгарску. За чотири роки можете мати певний і добрий кусник хліба. Коли-б можна, то того ані не встидайте ся, ані лякайте ся, бо лиш купець, промисловець, ремісник і господар на ґрунті то дійстні пани, лиш они дорабляють ся великих маєтків, а все проче то лиш служба, жиє від першого до першого. Як би у Вас була охота до книгарскої практики, то може би знайшла ся яка рада. Інтерес був би не злий. Дайте знати.

☞ (Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок ані карт кореспонденцийних до відповіди).

ходячи до одного угла башти, побачив він, як француска патруля під проводом офіцира вела Соколине Око до форту.

Лице сьмілого полїшука було посумніле і пригноблене, як би він відчував велику зневагу, що дістав ся в руки свого ворога. Не мав при собі своєї рушниці, котру так дуже любив, ба, що більше мав на зад звязані руки. Гевард ледви пізнав его по високім рості та по поважних чертах лиця, як аж кинув ся і чим скорше пустив ся до свого приятеля.

Але в сїй хвили заняв его ухо иньший голос і спинив его на хвильку. Коли станув при споді валу, побачив обі сестри, що вийшли були сюди на сьвіжий воздух. Ще їх не видів від тої хвилї, коли лишив їх перед фортом — лиш длятого, щоби старати ся о їх безпечність. Коли тогди з ними розлучав ся, они від жури і утоми майже з ніг валили ся; тепер застав їх вже сильнійших, оживлених, цвитучих хоч непевних себе і несьмілених.

Серед таких обставин не можна дивувати ся, що молодий мужчина призабув на хвильку на все инше і заговорив до красавичок.

Але веселий, повен молодої сьвіжости голос Алісиї випередив его.

— О, наш невірний! Наш невірний лицар! що лишив своі дами довівши їх перед запору! — відозвала ся она з жартобливим докором, бо сьміючі ся єї очи і подана Гевардови рука показали, що она не направду так говорить.

— Ми ждали цїлими днями — додала она — коли Ви прийдете, щоби нас перепросити.

— Ви-ж знаєте, що Алїсия не хоче більше нічого, як лиш разом зі мною висказати Вам нашу щиру подяку! — перебила тут Кора своій жартуючій сестрі. — А ми таки направду дивували ся, чому Ви до нас не показуєте ся.

Ваші тато могли би вам сказати, що я не менше дбав о вашу безпечність, хоч мене мої обовязки держали здалека — відповів молодий мужчина. — Я був через цїлий час коло онтих сїльских хат, із за котрих вела ся так завзята борба, бо як би їх неприятель взяв, то мусїв би й форт взяти. Але коли би я був знав, що мій обовязок войсковий так собі будуть пояснятн — говорив він дальше сумовитим голосом — то.... то....

— Геварде! Денкене! — відозвала ся Алїсия і пустилась до него а в єї любих очинятах заблисли сльози. — Як би я знала, що мій непосидющий язик вразив Вас, то я би замовкла на віки! Коли Кора хоче, то може Вам найлїпше сказати, як високо цїнимо Вашу прислугу, як глубока — можу сказати, як горяча єсть наша вдячність!

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

2

Поручає ся

торговлю вин **ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЄРА** у Львові.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всі дневники

по цінах оригінальних.

4

ГАЛИЦКИЙ

КРЕДИТОВИЙ БАНК

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по

$4\frac{1}{2}\%$ на рік.

16

Мужчини

При ослабленю мужескім, мій ц. к. упр. ґальвано-електричний апарат, для власного ужитку з добрим успіхом. Лікарскі порученя. Проспект в коперті в марках 20 кр.

І. Авґенфельд,

Відень, IX., Türkenstrasse 4.

Е. Патрах

в Стрию.

Сталеві плитні ткацкі для ткачів, до 25 ґанґів — за кождий ґанґ 6 кр., висше 25 ґанґів по 5 кр. кождий ґанґ. Плити достарчають ся після цтм. Найслабша нитка не прірве ся. Плити ті заощаджують 6 разів часу а 4 рази роботу. 5

Е. Патрах в Стрию.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплетні урядженя купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові улиця Кароля Людвика число 9, приймає абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.